

OPĆE PRAVILO O IZBORU VRSTE I MJERE KAZNE

Članak se bavi općim pravilima za postupanje sudova prilikom izbora vrste i mjere kazne. Ovaj dio sudskog rada u procesu individualizacije kazne, prepoznat je kao jednako važan, ako ne i važniji od dijela koji se bavi utvrđivanjem krivnje. Ovaj problem odmjere prave kaznenopravne sankcije počinitelju kaznenog djela predstavlja složeni intelektualni proces suđenja, koji ima svoja pravila. Neke od okolnosti koje sudovi u tom procesu razmatraju bile su dvojbene i sudska praksa je pokušala na njih dati odgovore. Ovaj članak ima primarni naglasak na odluke sudova o tome kako tretirati određene okolnosti koje su sudovi utvrdili tijekom kaznenog postupka i kakav je njihov značaj u procesu individualizacije sudske prakse. Izvor citiranih odluka su brojne publikacije koje se bave objavljivanjem pregleda sudske prakse. Svaka država, kao zakonom uređen sistem vlasti, propisuje određena ponašanja koja prepoznaje kao nedopuštena. Ovisno o težini povređivanja zaštićenog dobra, država aktivnošću zakonodavca propisuje koja od takvih apstraktnih povreda zaštićenog dobra se smatra kaznenim djelom. Da bi određeno ponašanje moglo biti tretirano kao kazneno djelo, ono osim što mora kao takovo biti propisano u zakonu također mora imati propisanu i količinu društvenog prijekora tj. kaznu u određenim okvirima. Kazneni postupak kao opću svrhu ima za cilj utvrđenje pravila kojima se osigurava da nitko nedužan ne bude osuđen, a da se počinitelju kaznenog djela izrekne kazna ili druga mjera uz uvjete koje predviđa zakon.

Već ovaj propis ukazuje na jasno traženje zakonodavca da se u zakonitom postupku sa istom pažnjom utvrđuju odlučne činjenice, kako one koje se odnose na utvrđenje postojanja obilježja kaznenog djela, tako i one koje se odnose na proces individualizacije kazne. Manjkavosti u utvrđivanju odlučnih činjenica imaju za posljedicu opravdanost žalbenog osnova zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Izostanak navođenja razloga u pisanom otpravku presude koji su rukovodili sud prilikom odmjerenja kazne tj. izostanak utvrđenja koje su to olakotne, a koje otegotne okolnosti cijenjene po sudu, ima za posljedicu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka na koju je drugostupanjski sud dužan paziti i po službenoj dužnosti.

O značaju utvrđivanja odlučnih činjenica važnih za odmjerenje kazne optuženiku, u više odluka očitova se i Vrhovni sud Republika Hrvatske kako u pojedinim presudama, tako i prepoznavši ovaj problem kao posebno značajan svojim pravnim shvaćanjem proširene sjednice Krivičnog odjela Vrhovni sud Republike Hrvatske od 17.06.1985. koje glasi:

"Činjenice na kojima se temelji odluka o kazni odlučne su činjenice pa se one moraju utvrditi s istim stupnjem izvjesnosti kao i činjenice o kojima ovisi odluka o krivnji i pravnoj oznaci djela. U razlozima presude mora se određeno navesti kojim dokazima su utvrđene činjenice o kojima ovisi odluka o kazni te razloge zbog kojih sud uzima da one zaista postoje. Kad sud ublažuje kaznu primjenom čl. 38. toč. 2. i čl. 39. OKZRH (sada čl. 57. Kaznenog zakona), dužan je u smislu odredbe čl. 347. st. 8. ZKP(čl. 359. st. 8. Zakona o kaznenom postupku), posebno navesti razloge na osnovi kojih je našao da su utvrđene olakotne okolnosti "osobito olakotne" i da kaznu zbog toga treba ublažiti."

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com